

Συνών. ἀντίγραφο, ἀντίτυπο. 3) Βραχεῖα ἄρσις, ὑπέγερις Ζάκ. κ. ἄ.

ἀντισηκώνω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Δημητσάν. Πύλ.) κ. ἄ. — ΔΣολωμ. 20 ἀδισηκώνω Κύθηρ. Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν. Οἷν. κ. ἄ.) ἀντισηκώνω Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) ἀδισηκώνω Πελοπν. (Οἷν.) ἀδρισηκώνω Πελοπν. (Μάν.) ἀδρασηκώνω Πελοπν. (Οἷν.) Μέσ. ἀντισηκώνομαι Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀδρασηκώνομαι Πελοπν. Λακων. Προστ. ἀντισήκω Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντισηκῶ = φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἀντισταθμίζω. Οἱ μετὰ τοῦ ρ ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τύποι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντράς.

1) Σηκώνω ὀλίγον, ὑπεγείρω Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βυτίν. Γέρμ. Λακων. Μάν. Οἷν. Πύλ.) κ. ἄ.: Ἀδισηκώνει λιγάκι τὸ κεφάλι τοῦ ἀποθαμένου Κύθηρ. Ν' ἀδρισηκώσης λιγάκι τὴν πέτρα νὰ βάλῃ ἀποκάτον τὸ λουστάρι Γέρμ. Ἀδρασήκωσε ῥτιουδὰ τὴν κασσέλλα νὰ τρανίζω τὸ λαιόπαννον Οἷν. || Ἄσμ.

Φύσηξε βορρᾶς, μαῖστρον τρεμουντάνα,
κι ἀντισήκωσε τὸ μεσοφούσανό της
κι ἀντιφάνηκε τ' ἄσπρο της ποδάρι

Πύλ. β) Μέσ. καθήμενος ἢ κατακείμενος ὑπεγείρομαι Ἡπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Μάν. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) κ. ἄ.: Ἀντισήκω, μπάριμπα, νὰ σοῦ βάλῃ νὰ προσκέφαλο νὰ κάτσης καλύτερα Σιδηρόκαστρον Τριφυλ. Ἀντισηκώθηκε καὶ κάθεται ἔς τὸ κρεβάτι αὐτόθι. Ἀδρισήκω λιγάκι νὰ πιῇς τὸ γάλα σου Γέρμ. || Παροιμ.

Ἀντισηκώσου, πεθερά, καὶ κολοσοῦρσον, νύφη
(ἡ νύμφη ὁσαυδὴποτε καὶ ἂν ἔχη ἐργασίας, καὶ ἀσθενὴς ἀκόμη ἂν εἶναι, πρέπει νὰ προλαμβάνῃ τὴν πενθερὰν εἰς τὰς ἀσχολίας τοῦ οἴκου) Δημητσάν. Λακων. 2) Σηκώνω, ἐγείρω, ὑψῶ ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ σπαθὶ σου ἀντισηκώνεις, | τρία πατήματα πατῆς,
σὺν τὸν πύργο μεγαλώνεις | καὶ εἰς τὸ τέταρτο κτυπᾷς.

ἀντισκάρι τό, Πειρ. ἀδισκάρι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκαρί.

1) Τὸ ἐπὶ πλέον στήριγμα τῆς ἐσχάρας ἐπὶ τῆς ὁποίας κατασκευάζεται ἢ διορθοῦται πλοῖον Πειρ.: Τρέχα, φέρε, ἀντισκάρι, γιατί θὰ τουμπάρῃ ἡ μαούνα. 2) Τὸ δι' οὗ κρατεῖται τι ἀκίνητον ἢ σταθερόν, στήριγμα, ἔρεισμα Κρήτ.: Βάλε ἀδισκάρι ἔς τὴν βόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ (δηλ. λίθον τινὰ ἢ ξύλον). Ἐβαλα ἀδισκάρι τὴ χέρα μου καὶ σηκώθηκα. Ἐβαλε δὲ βόδα του ἔς τὴν βέτρα ἀδισκάρι. || Φρ. Βάνω ἀδισκάρι (ἀνοίγω τὰ σκέλη πρὸς ἀσφαλεστέραν καὶ ἐδραιωτέραν στάσιν). Πβ. ἀντιπάτι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

ἀντισκαρώνω ἀμάρτ. ἀδισκαρώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντισκάρι.

Βάλλω ἀντισκάρι, ἀνοίγω τὰ σκέλη πρὸς ἀσφαλεστέραν καὶ ἐδραιωτέραν στάσιν: Ὅσο καὶ ν' ἀδισκαρώνῃς τὸ ἴδιό σου κάνει. Συνών. ἀντιπατῶ 1.

ἀντίσκαστος ἐπίθ. Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀντίσκαστους Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίθ. σκαστός.

Ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος: Ντίπ ἀντίσκαστος, κουκκὶ ἦταν κ' ἔσκασε Ἀράχ. Ἀντίσκαστους πατέρας εἶνι (ὁμοιότατος πρὸς τὸν πατέρα του) Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Ἀντίσκαστ' τ' βάβα σ' γλέπον οἱ σένα (βάβα = μᾶμμη) Αἰτωλ. Ἀντίσκαστον εἶνι αὐτὸ τοῦ πιδὶ μὴ τὸν παπποῦ τ' αὐτόθι. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντίξομπλο, ἀντιπατέρας.

ἀντισκάφι τό, ἀμάρτ. ἀδισκάφι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντισκαφίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ δευτέρα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀνασκαφὴ τῶν ἀμπελώνων. Συνών. ἀντισκάφισμα, δισκάφισμα.

ἀντισκαφίζω ἀμάρτ. ἀδισκαφίζω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σκαφίζω.

Σκάπτω, ἀνασκάπτω τὸν ἀμπελῶνα ἢ καὶ τὸν ἀγρὸν δευτέραν φορὰν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος: Ἀδισκάφισε τ' ἀβέλι καὶ τὸ χωράφι. Συνών. ἀντισκάφτω.

ἀντισκάφισμα τό, ἀμάρτ. ἀδισκάφισμα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντισκαφίζω.

Ἀντισκάφι, ὁ ἰδ.

ἀντισκάφτω ἀμάρτ. ἀδισκάφτω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σκάφτω.

Ἀντισκαφίζω, ὁ ἰδ.

ἀντίσκηνο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκηνή.

1) Τὸ ἀντὶ σκηνῆς χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν στέγαστρον ἀποτελούμενον ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνὸς τεμαχίων ἀδιαβρόχου ὑφάσματος. 2) Τεμάχιον τετραγωνικοῦ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος φερόμενον ὑφ' ἐκάστου τῶν στρατιωτῶν εἴτε πρὸς ἀπαρτισμὸν μετ' ἄλλων ὁμοίων ὑφασμάτων στεγαστροῦ εἴτε καὶ ὡς ἀδιαβρόχος ἐπενδύτης αὐτοῦ.

ἀντίσκληθρα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. σκλήθρα.

Τὸ ἀποσχίζόμενον λεπτὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου.

ἀντισκολεύω ἀμάρτ. ἀδισκολεύω Κρήτ. ἀδισκολεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ δυσκολεύω κατὰ σύμφυρσιν πρὸς τὸ ἀντισκόφτω.

Ἐμποδίζω, παρεμποδίζω: Ὡς τὴν στράτα ποῦ πῆγαινε τὸν ἀδισκόλεψε ὁ δεῖνα. Συνών. μποδίζω.

ἀντισμιᾶς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδισμιᾶς Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀριθμ. μιᾶ.

Ἀφοῦ, μιᾶ καί: Ἀδισμιᾶς τὸ ἦρθες, δὲ μὲ βοήτισες; (ἀφοῦ ἦλθες, ἔπρεπε νὰ μὲ συναντήσης).

ἀντισπάζομαι Πελοπν. (Κορινθ.) ἀντ'σπάζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. σπάζομαι, ὁ παρὰ τὸ ἀσπάζομαι.

Ἀσπάζομαι μετ' εὐλαβείας: Μόλις μπῆκα ἔς τὴν ἐκκλησιὰ ἀντισπάστηκα τὸ εἰκόνημα τοῦ Χριστοῦ Κορινθ. Σταμάτ'σαν τοὺς λείψανον νὰ τ' ἀντισπασθοῦν Αἰτωλ. Συνών. ἀνασπάζομαι.

***ἀντισπέρρι** ἐπίρρ. ταντσιπέρι Τσακων. ταισιπέρι Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίρρ. *ἐσπέρρι, περὶ οὗ ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. ἐν λ. προτσιπέρι καὶ ταισιπέρι. Ὁ τύπ. ταντσιπέρι ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρου τᾶ.

Προχθές: Ταισιπέρι ἐκάνα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ (ἐκάνα = ἦλθα).

ἀντισπόρι τό, ἀμάρτ. ἀντισπόρ' Μακεδ. (Καταφυγ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντίσπορος.

Ἀντίσπορος 1, ὁ ἰδ.

ἀντίσπορος ὁ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Σκιάθ. — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 11 ἀντίσπορους Μακεδ. (Καταφυγ. Χαλκιδ.) ἀντίσπορο τό, Ἀττικ. Ἡπ. Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀντίσπορον Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *άντίσπορος*, παρ' ὃ καὶ *άντίσπορον*.

1) Τὸ εἰς εἶδος παρεχόμενον μίσθωμα ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ εἰς τὸν γαιοκτήτην, ποσὸν τῆς παραγωγῆς ἐκ τῶν προτέρων ὀριζόμενον, ἢ μορτὴ ἐνθ' ἄν.: *Δίνω τὰ χωράφια μου μὲ τὸν αντίσπορο* Θεσσ. (Ἀλμυρ.) *Τό 'δουκα τὸν χουράφ' μ' μὲ τὸν αντίσπουρου* Μακεδ. (Χαλκιδ.) «Εἶχε... χωράφια ἀμέτρητα, μόνον ἀπὸ τὸν αντίσπορον τῶν χωραφίων ἤμποροῦσε νὰ μὴν ἀγοράζῃ ψωμί δι' ὅλου τοῦ ἔτους αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *άντικούκκι*, *άντισπόρι*. 2) Τὸ ἀπὸ τοῦ εἰσοδήματος ἀποχωριζόμενον ποσὸν ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ γαιοκτήτου δαπανηθέντα σπόρον τοῦ λοιποῦ εἰσοδήματος ἐξ ἡμισείας λαμβανομένου Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

3) Ποσὸν ὅσον δύναται νὰ δεχθῇ ὁ ἀγρός κατὰ τὴν σπορὰν παρεχόμενον εἰς τὸν γαιοκτήτην ὡς μόνον μίσθωμα ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ Ἀττικ. Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Πβ. Ν'Αναγνωστοπ. Ἀγροτ. μεταρρύθμ. 46.

άντισταναιός ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.) *ἀδίσταναιός* Νάξ. (Κινίδαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άντίσταυρος* κατὰ σύμφυρ. ἐκουσίαν πρὸς τὸ οὐσ. *σταναιός* πρὸς μείωσιν τῆς χυδαιότητος καὶ ἀσεβείας.

Ὁ διάβολος, μόνον εἰς τὴν φρ.: *Τὸν αντίσταναιό σου!* (τῆς φρ. προηγῆται τὸ αἰσχροῦς σημ. ρῆμα) Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. *άντίθεος* 2, *άντίσταυρος*, *άντίχριστος*, *διάβολος*.

άντίστασι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *άντίστασις*.

Ἀντίστασις, ἐναντίωσις: *Βρίσκω-καταλαβαίνω ἀντίστασι*. *Κάνω ἀντίστασι*.

άντίσταυρα ἐπίρρ. Παξ. *ἀδίσταυρα* Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ οὐσ. *σταυρός*.

1) Εἰς σχῆμα σταυροῦ, σταυροειδῶς Κέρκ. Παξ.: *Τοῦ 'δεσε τὰ χέρια ἀντίσταυρα Παξ. Κόβγει τὸ ψωμί ἀδίσταυρα Κέρκ. Γιὰ νὰ τὴνε ξερκίσω, βάνω κοδὰ 'ς τὸν ἄρρωστο τρία βοῦρλα κάτω 'ς τὴ γῆ ἀδίσταυρα αὐτόθ.* Συνών. *σταυρωτά*. 2) Κατ' ἀντίθετον θέσιν Κεφαλλ.: *Ἔδεσα τὰ ξύλα ἀδίσταυρα* (δηλ. κορυφὴν πρὸς βάσιν, τὸ λεπτότερον πρὸς τὸ παχύτερον). 3) Ὁμοιότητα, πανομοιωτύπως Λευκ.: *Ἀδίσταυρα οἰδιζοῦνε* (ὁμοιάζουν).

άντίσταυρος ὁ, σύννηθ. *ἀδίσταυρος* Κύθηρ. κ. ἀ.

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ οὐσ. *σταυρός*.

Ὁ ἐναντιούμενος τῷ σταυρῷ, ὁ διάβολος: *Τὸν ἀντίσταυρό σου!* (τῆς φρ. προηγῆται τὸ αἰσχροῦς σημ. ρῆμα) Ποίημ.

Ὅρσε καὶ σύ, ἀντίσταυρε, εἰς τὰ νεφρά σου δύο ΓΣουρῆ Ρωμ. 66. Συνών. ἰδ. ἐν. λ. *άντισταναιός*.

άντισταυρώνω ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 175

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ οὐσ. *σταυρώνω*.

Συναντῶ τι ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενος: *Καὶ τὰ παιδιὰ... ἐροροβόλησαν ἀπὸ τοὺς ὄχτους γιὰ ν' ἀντισταυρώσουν τὸ λείψανο 'ς τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ.* Συνών. *σταυρώνω*.

άντίσταφνον τό, Κάρεπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *άντίσταθμος*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ θμ εἰς φν πβ. *στάθμη-στάφνη*.

Τὸ ἀντίρροπον βάρος. Συνών. *άντίσηκο*.

άντιστέκω πολλαχ. *ἀδιστέκω* Κρήτ. κ. ἀ. *άντ'στέκον* Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἀ. *άντιστέκομαι* κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *άντιστέκουμαι* Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τριφυλ. κ. ἀ.) *άντιστέκουμι* βόρ. ἰδιώμ. *ἀδιστέκουμ'* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μετοχ. *άντιστεκάμενος* ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 56

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ ρ. *στέκω*. Παρ' Ἡσυχ. *άντιστήκω* (λ. *άντεξάγω*) καὶ παρὰ Σχολ. Σοφ. Αἱ. 104 *άντιστήκων*.

1) Δὲν ὑποχωρῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀντιστέκεται 'ς τὸ δάσκαλό του - 'ς τὸ μεγαλύτερό του κοιν.* *Ἐν' μιθὺς, ἀμ-μ' ἀντιστέτθεταί του* (εἶναι μικρός, ἀλλ' ἀνθίσταται) Κύπρ. *Ἀντιστάθην τοῦ δασκάλου αὐτόθ.* *Ἀντιστάθην τοὺς οὐλοὺς* (ἀντεπεξῆλθον κατὰ πάντων) αὐτόθ. || Φρ. *Σκουτελλοβαρίχνω σου.* — *Κ' ἐγὼ ἀδιστέκομαί σου* (πρόποσις ἐν συμποσίῳ καὶ ἀπάντησις δηλοῦσα ὅτι θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὴν πόσιν, θὰ πῶ ὅσον καὶ σὺ) Κρήτ. || Ἀσμ.

Ἀφ' σε με, Χάρ', ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσε μ' ἀπ' τὰ χέρια καὶ πεὰ δὲ σ' ἀντιστέκομαι, κάμε μ' ὅ,τι θελήσης

Ἡπ. || Ποιήμ.

Λυστυχιά του, ὦ δυστυχιά του | ὅποιανθὺ θέλει βρεθῇ 'ς τὸ μαχαίρι σου ἀποκάτου | καὶ 'ς ἐκεῖνο ἀντισταθῇ

ΔΣολωμ. 7

... .. *σπρώχνουν*

τ' ἀντιστεκάμενο βουνὸ τοῦ κάκου μὲ τὸ στήθη

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *άντιστένω*. 2) Ἀνακόπτω τὴν πορείαν τινός, σταματῶ τινα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.): *Τὸν εἶδα νὰ θέλῃ νὰ μπῇ νὰ κλέψῃ τὸ ἀντιστάθην Αὐλωνάρ.* *Ἀντιστάθην ὁ γέρακας κ' ἐπίασε καὶ μᾶς ἐξέταξε* (γέρακας = γέρον) Λακων. Καὶ ἀμτβ. *σταματῶ Κύπρ.*: *Τὸ φαεῖν ἀντιστάθην του* (ἐστάθη εἰς τὸν λαιμόν του).

άντιστελο τό, ἀμάρτ. *άντιστελ-λο* Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. *άντι* καὶ τοῦ οὐσ. *στελί*.

Τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ στειλεοῦ, τὸ ὑπερέχον μέρος πέραν τοῦ εἰς ὃ προσαρμόζεται ἐργαλείου.

άντιστένω ἀμάρτ. Μέσ. *ἀδιστένομαι* Κρήτ. *ντιστέν-νουμει* Ρόδ.

Τὸ μεσν. *άντιστένω*, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. *άνθίστημι* διὰ τοῦ παθ. ἀορ. *άντεστάθην-άντιστάθηκα*.

Ἀντιστέκω 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Μὴν τ' ἀδιστένεσαι τοῦ κυροῦ σου, γιὰτὶ δὰ σὲ σκοτώσῃ* (δὰ = θὰ) Κρήτ. *Ἐδιστάθηκέν του καὶ τοῦτος καὶ γιὰ 'κειονὰ το' ἤφαι αὐτόθ.* Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δούκα Βυζαντ. ἱστορ. 280, 12 (ἐκδ. Βόννης) «Ἰπαντες ἐντὸς ταύτης εἰσιόντες ἐσώθησαν καὶ οὐδεὶς ὁ ἀντιστένων ἐμακροβίω».

άντιστιβερίζω ἀμάρτ. *ἀδιστιβερίζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Στηρίζω, ἐπακκουμπῶ τι, συνήθως δὲ τὸ μέσ. στηρίζομαι, ἐπιλαμβάνομαι τινοῦ, ὥστε νὰ μὴ πέσω, ἐπακκουμπῶ εἰς τι: *Ἄ δὲν εὐρίσκουσιν ν' ἀδιστιβερίσω τὸ χέρι μου ἀπάνω σου, ἤθελε νὰ ξαπλωθῶ 'κεῖ χάμαι.* *Ἐγλίστησε, μὰ βρέθηκα κ' ἐδιστιβερίστηκεν ἀπάνω μου καὶ δὲν ἤπασε.* *Λὲ βορεῖς νὰ πορπατήξῃς καθόλου, σὰ μεθυσομένη πᾶς, δὲν ἀδιστιβερίζεσαι ἀπάνω μου;* *Ἦσῳσα γ' ἐμόλλαρα καὶ δὲν εὐρέθη δίονα ν' ἀδιστιβερίστ' ἀπάνω κ' ἐκατασκοιώθηκα.* *Ὅλον ἀπάνω μου 'σ' ἀδιστιβερισμένος.* 2) Μέσ. μεταφ. βοηθοῦμαι, ἐνισχύομαι ὑπὸ τινος: *Φεύγεις; ὦ βοή, κ' ἐδιστιβερίζουμι γι' ἀπάνω σου κ' εἶχα τὴ βολή μου βρισκισμένη!* (ἐστηριζόμενην εἰς σὲ καὶ ἤμην ὡς πρὸς τοῦτο ἐξησφαλισμένη).

